DEAN KOONTZ

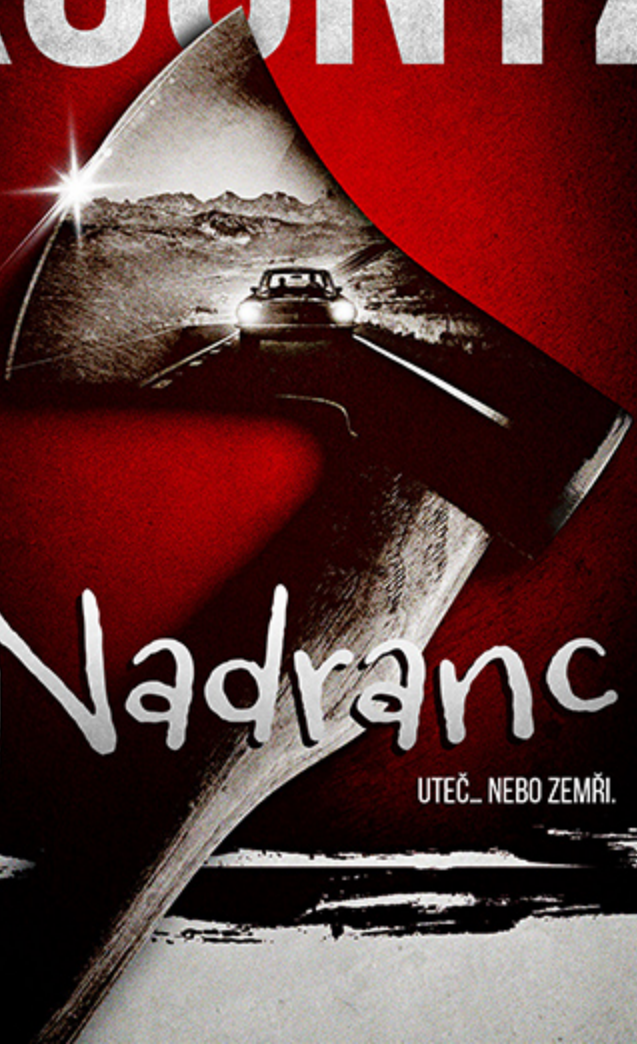

Nadranc

UTEČ... NEBO ZEMŘI.

NADRANC

Copyright © 1973 by The Koontz Living Trust

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Milan Žáček, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3343-9 (pdf)

DEAN KOONTZ

NADRANC

přeložil Milan Žáček

FOBOS

Leemu Wrightovi na oplátku za spoustu
laskavosti, rad a trpělivosti

Pondělí

1|

Pouhé čtyři ulice od zařízeného bytu ve Filadelfii, na začátku víc než čtyři tisíce osm set kilometrů dlouhé jízdy za Courtney do San Franciska, Colin rozjel jednu ze svých her. Colin se v takových hrách vyžíval; nepotřeboval hrací desky ani figurky či kameny – měl rád slovní hry, myšlenkové hry, spletité fantazie. Byl to nadmíru upovídaný a předčasně vyspělý jedenáctiletý kluk, sršící větším množstvím energie, než kolik jí může využít. Coby hubeného mladíčka, stydlivého ve společnosti cizích lidí, ho neužilo na sport. Nemohl se vyčerpat při rychlém fotbalovém zápase, protože žádný z tělesně zdatných hochů jeho věku nechtěl hrát s někým, kdo zakopává o vlastní nohy, neustále ztrácí míč a propadá zoufalství při sebejemnějším napadnutí. Sportování ho nudilo. Navíc ho trápil poměrně závažný astigmatismus obou očí, kvůli němuž musel vždy a všude nosit silné brýle. Byl to však inteligentní kluk, vášnivý čtenář a jeho vlastní hry ho bavily mnohem víc než fotbal. Když teď klečel na předním sedadle jejich velikého thunderbirdu a zadním oknem sledoval dům, který navždy opouštěl, prohlásil: „Někdo nás sleduje, Alexi."

„Opravdu?"

„Jo. Když jsme ukládali věci do kufru, parkoval o kus dál na ulici. Všiml jsem si ho. A teď jede za námi."

Alex Doyle se usmál a odbočil na Lansdowne Avenue. „Velká černá limuzína, že?"

Colin důrazně zavrtěl hlavou, až se mu rozevlály husté hnědé vlasy. „Ne. Spíš něco jako dodávka. Skříňová dodávka."

Alex se podíval do zpětného zrcátka. „Nic takového nevidím."

„Ještě je za křižovatkou," odpověděl Colin. Tiskl se břichem k opěradlu, hlavu nataženou nad zadní sedadlo. „Tamhle je! Už ji vidíš?"

Necelý blok za nimi vyjela zpoza rohu na Lansdowne Avenue nová dodávka značky Chevrolet. Pět minut po šesté v pondělí ráno to byl jediný další dopravní prostředek široko daleko.

„Myslel jsem, že to bude černá limuzína," prohodil Alex. „Ve filmech hrdiny vždycky pronásleduje velká černá limuzína."

„To akorát ve filmech," opáčil Colin, aniž z dodávky, která si od nich udržovala odstup na vzdálenost jednoho bloku, spouštěl zrak. „Ve skutečnosti nikdo tak nápadný nebývá."

Stromy na pravé straně vrhaly do poloviny ulice dlouhé černé stíny a na čelním skle vytvářely mihotavé obrazce, ze kterých šla hlava kolem. Kdesi na východě vycházelo první májové slunce, stále příliš nízko na obloze, než aby ho Alex ze svého místa dokázal zahlédnout. Jeho svěží jarní záře už ale zalévala staré dvoupatrové dřevěné domy, které v ní opět vypadaly nově a čerstvě.

Alex Doyle, posilněný jitřním vzduchem a záplavou zelených pupenů na okolních stromech a z představy dlouhé cesty skoro stejně vzrušený jako Colin, si pomyslel, že nikdy nebyl šťastnější. Těžký vůz ovládal s lehkostí, vychutnával

si tichou sílu, kterou v něm měl k dispozici. Cesta bude náročná, ujedou spoustu kilometrů a bude jim to trvat mnoho hodin, ale Colin se svou bujnou představivostí mu bude dělat lepší společnost než většina dospělých.

„Pořád tam je," zahlásil Colin.

„Přemýšlím, *proč* nás asi tak pronásleduje."

Colin pokrčil útlými rameny, ale neotočil se. „Může pro to mít hromadu důvodů."

„Pověz mi aspoň jeden."

„No… Mohl se doslechnout, že se stěhujeme do Kalifornie. Ví, že si s sebou vezeme všechny cennosti, chápeš? Rodinné poklady, takovéhle věci. Takže nás pronásleduje, na nějakém opuštěném úseku nás vytlačí do příkopu a s pistolí v ruce nás okrade."

Alex se rozesmál. „Rodinné poklady? Vždyť máš jenom tohle oblečení. Všechno ostatní odjelo před týdnem se stěhováky nebo to odvezla tvoje sestra letadlem. A můžu tě ujistit, že já sám jsem si nevzal nic cennějšího než hodinky, co mám teď na ruce."

Alexovo pobavení Colina nijak nevykolejilo. „Možná je to nějaký tvůj nepřítel. Už dlouho na tebe má pifku a teď si chce konečně vyřídit účty. Musí tě dostat dřív, než odjedeš z města."

„Ve Filadelfii nemám žádné opravdové přátele," řekl Alex. „Ale nemám tu ani žádné opravdové nepřátele. A kdyby mě chtěl zmlátit, proč se na mě nevrhl, když jsem ukládal zavazadla do kufru?"

Na čelním skle se rychle míhaly prchavé krajky slunečního světla a stínů. Před autem na semaforu příhodně naskočila zelená, takže Alex mohl pokračovat bez brzdění.

Colin po chvíli nadhodil: „Třeba je to špion."

„Špion?" podivil se Alex.

„Rus nebo někdo takový."

„Myslel jsem, že s Ruskem v téhle době kamarádíme." Alex se ve zpětném zrcátku zadíval na dodávku a znovu se usmál. „Ale i kdybychom se s Ruskem už zase nekamarádili, proč by měl nějaký špion zájem zrovna o mě nebo o tebe?"

„To je přece jednoduché," řekl Colin. „S někým si nás spletl. Dostal za úkol sledovat někoho, kdo bydlí na naší ulici, a zvoral to."

„Takhle neschopných špionů se teda nebojím," prohlásil Alex. Natáhl ruku a chvilku manipuloval s ovládáním klimatizace, aby do nevětraného vozu nechal proudit mírný svěží vánek.

„Anebo to špion není," zamýšlel se dál Colin, stále zaujatý nenápadnou dodávkou. „Mohl by to být někdo úplně jiný."

„Jako třeba kdo?"

„Nech mě nad tím popřemýšlet," odpověděl chlapec.

A zatímco Colin dumal nad totožností muže v dodávce, Alex Doyle sledoval ulici před sebou a v myšlenkách se upínal k San Francisku. Pokud šlo o něho, tohle kopcovité město není pouze geografickým bodem. Pro něho je synonymem budoucnosti a symbolem všeho, po čem člověk v životě touží. Čeká tam nové zaměstnání, inovativní reklamní agentura, která bere vážně i mladé talentované komerční umělce. Na okraji Lincolnova parku tam stojí jejich nový domov, třípokojový dům se štukovou omítkou, s úchvatným výhledem na oblast Golden Gate a střapatou palmou před oknem hlavní ložnice. A je tam samozřejmě i Courtney. Kdyby tam nebyla, nová práce ani dům by nic neznamenaly. S Courtney se seznámil ve Filadelfii, zamilovali se do sebe a nakonec se tam i vzali – na radnici na Market Street, s jejím bratrem Colinem coby čestným svědkem a stenotypistkou z právního odboru jako legitimní dospělou svědkyní. Colina pak vypakovali na dva týdny k Alexově tetě Pauline

do Bostonu a sami odletěli do San Franciska jednak na líbánky, jednak na schůzku s Alexovými novými zaměstnavateli, s nimiž dosud mluvil jenom telefonicky. A také najít a koupit dům, kde začnou společný život. Právě v San Francisku, na rozdíl od Filadelfie, nabývala budoucnost tvar a smysl. San Francisco se *stalo* budoucností. A Courtney s tímhle městem splynula. V Alexově mysli už *byla* San Franciskem, stejně jako San Francisco *bylo* budoucností. Courtney byla zlatovlasá a vyrovnaná, exotická a smyslná, intelektuálně podmanivá, pohodlná a zároveň vzrušující – byla vším, čím bylo San Francisco. A teď, když na Courtney myslel, všechny ty kopcovité ulice a modrá zátoka jasně vyvstávaly na plátně jeho vnitřního zraku.

„Pořád tam je," ozval se znovu Colin, vyhlížející z úzkého zadního okénka.

„Tak zatím se nás aspoň nepokusil vytlačit do příkopu," řekl Alex.

„To neudělá," namítl Colin.

„Jak to?"

„Jen za námi pojede. Je to vládní agent."

„Myslíš z FBI?"

„Řekl bych, že jo." Colin zasmušile sevřel rty.

„Co by z tohohle pronásledování měl?"

„Nejspíš si nás s někým spletl," vrátil se Colin k původní myšlence. „Dostal za úkol sledovat nějaké radikály. Všiml si našich dlouhých vlasů a to ho zmátlo. Myslí si, že *my* jsme ti radikálové."

„Naši vlastní špioni jsou úplně stejně neschopní jako ti ruští, viď?"

Alexův úsměv – velkorysý oblouk na obou koncích podtržený ďolíčkem – byl na jeho tvář až příliš široký. Nasazoval ho nejen proto, že se cítil tak zatraceně dobře, ale také kvůli tomu, že pokud věděl, byla to jeho největší přednost.

Za celých třicet let života mu nikdo neřekl, že je pohledný. Navzdory faktu, že měl ze čtvrtiny irskou krev, bylo v něm až příliš mnoho z Itala, hlavně ta výrazná čelist a nepřehlédnutelný římský nos. Tři měsíce po seznámení, když spolu začali spát, mu Courtney řekla: „Alexi, ty prostě nejsi hezkej chlap. Jsi rozhodně atraktivní, ale nejsi hezkej. Když říkáš, že vypadám fantasticky, chci ti to oplatit…, ale prostě nemůžu lhát. Ovšem tvůj úsměv, to je dokonalost sama. Když se usmíváš, vypadáš trochu jako Dustin Hoffman."

Už k sobě byli příliš upřímní, než aby se ho její slova dotkla. Takové srovnání ho spíš potěšilo. „Dustin Hoffman? To si vážně myslíš?"

Chvíli si ho prohlížela, jemně sevřela jeho bradu a v slabém oranžovém světle noční lampičky mu natáčela hlavu ze strany na stranu. „Když se usmíváš, vypadáš úplně jako Hoffman. Teda když se zrovna snaží hrát ošklivýho."

Vypoulil na ni oči. „Když se snaží hrát *ošklivýho*? Co to říkáš, proboha?"

Courtney se ušklíbla. „Chtěla jsem říct… No, Hoffman ve skutečnosti ošklivě vypadat nemůže, ani když se snaží. Ty máš úsměv jako Hoffman, ale nejsi tak hezkej…"

Sledoval ji, jak se zoufale snaží vymanit z klubka trapnosti, do něhož se zamotala, a musel se rozesmát. A jeho smích ji nakazil. Za chviličku se oba chechtali jako blázni, vtip dál rozvíjeli, aby vyzněl ještě legračněji, smáli se, až se jim udělalo špatně, pak se zklidnili a s paradoxně prudkou vášnivostí se pomilovali. Od té noci měl Alex neustále na mysli, že se musí co nejvíc usmívat.

Na pravé straně ulice cedule oznamovala, že najíždí na Schuykillskou dálnici. „Teď dej agentovi pokoj," prohodil ke Colinovi. „Ať si nás chvíli pronásleduje v klidu. Budeme na dálnici, takže by ses měl otočit a konečně se připoutat."

„Ještě moment," žadonil Colin.

„Ne. Připoutej se aspoň kolem pasu, nebo si ho budeš muset vzít i přes rameno." Spoutání *oběma částmi* pásu Colin přímo nesnášel.

„Půl minutky," řekl Colin a ještě víc se přitiskl k opěradlu, zatímco Alex mířil s vozem na dálniční nájezd.

„Coline –"

Hoch se otočil a seskočil na sedadlo. „Chtěl jsem vidět, jestli za námi pojede i na dálnici. A jede."

„No, jasně že jede," ujistil ho Alex. „Agent FBI operuje i za městem. Mohl by nás sledovat kamkoliv."

„Přes celou Ameriku?" zeptal se Colin.

„Jistě. Proč ne?"

Colin se hlavou opřel o sedadlo a rozesmál se. „To by byla sranda. Co kdyby nás sledoval až na západní pobřeží a pak zjistil, že nejsme radikálové, za které nás považoval?"

Na vrcholu nájezdu se Alex zadíval jihovýchodním směrem na dva prázdné asfaltové pruhy. Zlehka sešlápl plynový pedál a vyrazili na západ. „Zapneš si už ten pás?"

„No tak jo," přisvědčil Colin zdráhavě a zašátral po polovině přezky, která byla srolovaná v prohlubni vedle dveří spolujezdce. „Zapomněl jsem." Samozřejmě že nezapomněl. Colin nikdy na nic nezapomínal. Prostě jen nerad jezdil se zapnutým pásem.

Alex na okamžik odvrátil zrak od prázdné vozovky a úkosem se zadíval na chlapce zápasícího s přezkou. Colin se šklebil, zařízení proklínal, ze zapínání dělal strašnou vědu, aby dal Alexovi zřetelně najevo, co si myslí o jízdě v pozici spoutaného vězně.

„Tvářit se můžeš, jak chceš, ale zvykej si," doporučil mu Alex a s pohledem upřeným na dálnici se sám ušklíbl. „Ten pás budeš mít zapnutý celou cestu až do Kalifornie, ať se ti to líbí, nebo ne."

„Líbit se mi to nebude," ujistil ho Colin. Jakmile se konečně opásal, uhlazoval si záhyby na tričku s King Kongem, dokud sítotisková fotografie obří běsnící gorily nespočinula v přesném středu jeho křehkého hrudníku. Z očí odhrnul hustou ofinu a narovnal si těžké brýle s drátěnými obroučkami, které mu jen horko těžko držely na malém nosíku. „Pět tisíc kilometrů," řekl při pohledu na šedý beton, mizející pod koly jejich auta. Elektricky ovládané sedadlo thunderbirdu bylo dostatečně vysoko na to, aby měl dobrý výhled dopředu. „Za jak dlouho takovou dálku ujedeme?"

„Nebudeme se nikde flákat," odpověděl Alex. „Do San Franciska bychom se měli dostat v sobotu ráno."

„Takže pět dní," konstatoval Colin. „To je necelých tisíc kilometrů denně." Taková rychlost v něm zjevně vyvolala zklamání.

„Kdybys mě tak mohl střídat za volantem," posteskl si Alex. „Šlo by nám to líp. Ale když řídím sám, víc než tisíc kilometrů za den nechci riskovat."

„A proč s námi teda nejela Courtney?" zeptal se Colin.

„Připravuje dům. Čekala tam na stěhováky a teď zařizuje závěsy a koberce a všechny tyhle věci."

„Věděls, že jak jsem letěl do Bostonu za Pauline, když jste vy dva byli na líbánkách, byla to moje první cesta letadlem?"

„Vím o tom," přitakal Alex. Colin o tom po návratu mluvil dva dny v kuse.

„Ten let se mi fakt moc líbil."

„Já vím."

Colin se zamračil. „A proč jsme nemohli tohle auto prodat a letět do Kalifornie s Courtney?"

„Odpověď znáš," řekl Alex. „Tohle auto je jenom rok staré. Nové auto nejvíc ztrácí na hodnotě v průběhu prvního roku. Jestli z něj chceš mít nějaké peníze, tři nebo čtyři roky si ho necháš."

„Ty by sis takovou ztrátu dovolit mohl," namítl Colin a začal vyťukávat tichý, ale neodbytný rytmus do kolen svých laclových džínů. „Slyšel jsem tě, jak ses bavil s Courtney. V San Francisku budeš vydělávat pěkný balík."

Alex nastavil dlaň, aby oschla v mírném vánku z průduchu klimatizace na palubní desce. „Třicet pět tisíc dolarů ročně není žádný balík."

„Já dostávám kapesné jenom tři dolary," upozornil ho nespokojeně hoch.

„To je pravda," řekl Alex. „Ale já mám oproti tobě devatenáct let zkušeností a průpravy navíc."

Pneumatiky příjemně hučely.

V protisměru se prohnal obrovský kamion. Po té dodávce to bylo teprve druhé auto, který dnes ráno viděli.

„Pět tisíc kilometrů," zamyslel se nahlas Colin. „To je asi tak osmina cesty kolem světa."

Alex nad tím musel chvíli přemýšlet. „To je pravda."

„Kdybychom jeli pořád dál a v Kalifornii nezastavovali, potřebovali bychom k objetí země cirka čtyřicet dnů," pronesl Colin s rukama sepjatýma kolem imaginárního glóbu, na nějž upíral soustředěný pohled.

Alex si vzpomínal, jak se Colin slovo „cirka" naučil, protože ho fascinoval jeho zvuk a možnosti. Týdny ho používal, když chtěl vyjádřit přibližnost nějakého jevu, úplně zapomněl na veškerá synonyma. „No, to by bylo nejspíš víc než čtyřicet dní," dodal Alex. „Nevím, jak rychle bychom mohli jet po hladině Pacifiku."

Colinovi to připadalo legrační. „Chtěl jsem říct, že bychom to tak zvládli, kdyby tam byl most," opravil se.

Alex se zadíval na tachometr a uvědomil si, že jedou jen osmdesátkou, o třicet kilometrů za hodinu míň, než si naplánoval na první úsek cesty. Colin byl dobrý společník. Vlastně byl až příliš dobrý. Jestli ho bude takhle rozptylovat

pořád, na přejetí celých Spojených států budou potřebovat cirka měsíc.

„Čtyřicet dní," přemýšlel Colin. „To je polovina času, který byl potřeba v době, kdy o těchhle věcech psal Jules Verne."

I když věděl, že Colin ve škole přeskočil ročník a že na rozdíl od svých spolužáků s nadšením přečte všechno, co se mu dostane do ruky, Alexe vždycky překvapilo, jak obrovský má tenhle kluk přehled. „Tys četl *Cestu kolem světa za osmdesát dní*?"

„Jasně," odpověděl Colin. „Už dávno." Natáhl ruce před jiný průduch a sušil si je tak, jak to vídával dělat Alexe.

Ačkoliv to byla drobnost, tohle gesto na Alexe udělalo dojem. I on býval hubený úzkostný kluk, který měl neustále vlhké dlaně. Podobně jako Colin se styděl v přítomnosti cizích lidí, nešly mu sporty, mezi svými vrstevníky býval outsiderem. Na vysoké se pustil do urputného posilování s činkami a za cíl si vytkl udělat ze sebe nového Charlese Atlase. Když se mu rozšířil hrudník a ztvrdly bicepsy, posilování ho přestalo bavit, a tak ho pustil z hlavy. S výškou sto sedmdesát pět centimetrů a dvaasedmdesáti kilogramy se z něho žádný Charles Atlas nestal. Ale byl štíhlý a zocelený, už ne takový hubeňour jako dřív. Přesto s lidmi, které nově potkal, jednal neobratně – a dlaně se mu stále často potily nervozitou. V hloubi duše nezapomněl, jaké je cítit se neustále nesvůj a nikdy nemít pořádné sebevědomí. Když teď Colina sledoval, jak si suší útlé ruce, pochopil, proč k tomuhle klukovi od prvního okamžiku cítí sympatie a proč jim je spolu ode dne, kdy se před osmnácti měsíci poprvé setkali, vlastně pořád dobře. Dělilo je devatenáct let. Ale skoro nic jiného.

„Ještě tam je?" přerušil Colin tok Alexových myšlenek.

„Cože?"

„Ta dodávka."

Alex se podíval do zrcátka. „Jo. FBI se jen tak nevzdává."

„Můžu se podívat?"

„Neodepínej si pás."

„Tohle bude hrozná cesta," posteskl si Colin.

„Jestli hodláš už od začátku bojkotovat pravidla, tak bude," pokýval hlavou Alex.

V protisměru houstl provoz, do města mířili první lidé za prací a tu a tam za dělícím pásem prosvištěl kamion na posledním úseku své dlouhé jízdy kdovíodkud. V pruzích táhnoucích se na západ byli ovšem vidět pouze oni a dodávka.

Slunce vycházelo za thunderbirdem, kde je nijak neobtěžovalo. Oblohu před autem narušovaly pouze dva bílé mraky. Kopce po obou stranách cesty byly zelené.

Když ve Valley Forge najeli na placenou dálnici a pokračovali po ní k Harrisburgu, Colin se opět zeptal: „Jak to vypadá za námi?"

„Pořád tam je. Chudák agent FBI, co je na stopě nesprávné kořisti."

„Nejspíš přijde o práci," poznamenal Colin. „Tím se otevřou dvířka pro mě."

„Ty chceš být agent FBI?"

„Přemýšlím o tom," připustil hoch.

Alex s thunderbirdem najel do levého pruhu, aby předjel auto táhnoucí koňský přívěs. Na zadním sedadle vozu seděly dvě holčičky zhruba Colinova věku. Přitiskly se k oknu a na Colina zamávaly. Ten zčervenal a zadíval se upjatě kupředu.

„U FBI to nebude taková otrava," řekl.

„No, tak to nevím. Kdybys musel týdny sledovat nějakého padoucha, než se uráčí provést něco vzrušujícího, mohl by ses ukousat nudou."

„Nebude to nudnější než sedět uškrcený pásem celou cestu až do Kalifornie," řekl Colin.

Panebože, pomyslel si Alex, to jsem si zase naběhl. Vrátil se s autem do pravého pruhu a nastavil tempomat na sto deset kilometrů za hodinu, aby si udrželi slušnou rychlost i v případě, že ho Colin zase něčím příliš zaujme. „Až nás ten chlap dožene na opuštěném úseku a vytlačí nás do příkopu, ještě mi budeš za ten zapnutý pás děkovat. Zachrání ti život."

Colin se otočil a podíval se na něho. Velké hnědé oči měl za brýlemi ještě o něco větší. „Myslím, že ty to jen tak nevzdáš."

„To si myslíš správně."

Colin si povzdechl. „Teď jseš víceméně můj táta. Je to tak?"

„Jsem manžel tvojí sestry. Ale… jelikož jsi byl sestře svěřený do péče, asi se dá říct, že mám otcovské právo stanovit jistá pravidla, kterými se budeš řídit."

Colin zavrtěl hlavou a odmetl si vlasy z očí. „Já nevím. Možná bylo lepší, když jsem byl sirotek."

„Cože? To si vážně myslíš?" zeptal se Alex kypící předstíraným hněvem.

„Jenže kdyby ses neobjevil, neletěl bych do Bostonu," připustil Colin. „Nenaskytla by se mi ani možnost jet do Kalifornie. Ale… prostě nevím."

„Ty jsi ale číslo!" Alex mu volnou rukou prohrábl vlasy.

Colin si hlasitě povzdechl, jako by potřeboval svatou trpělivost, aby s Alexem vůbec vyšel, a hřebenem, který nosil v kapse, si přičísl rozcuchanou čupřinu. Hřeben vrátil na místo a narovnal si tričko s King Kongem. „Ještě o tom budu muset přemýšlet. Zatím si nejsem jistý."

Motor si neslyšně vrněl. Ani pneumatiky nedělaly na kvalitním povrchu dálnice téměř žádný hluk.

Uplynulo pět minut, aniž se cítili trapně; vyhovovali si natolik, že ticho snášeli bez problémů. Colin však podléhal

nervozitě a do kostnatých kolen si začal vyťukávat nové, bizarně složité rytmy.

„Nechceš naladit něco v rádiu?“ zeptal se Alex.

„To bych se musel odpoutat.“

„Tak jo. Ale jenom na chviličku.“

Hoch si s potěšením poslechl svištění navíjeného textilního pásu. Vmžiku byl na kolenou a s tváří otočenou k zadnímu oknu už vyhlížel ven. „Je za námi!“

„Hele!“ okřikl ho Alex. „Máš ladit rádio.“

Colin se otočil, posadil se a věnoval Alexovi odzbrojující úsměv. „No jo, ale myslel by sis, že to nejsem já, kdybych to nezkusil.“

„Najdi tam nějakou muziku.“

Colin s knoflíkem manipuloval, dokud nenaladil jakousi rockovou stanici. Zvýšil hlasitost a pak zničehonic vyskočil na kolena a znovu vyhlédl ze zadního okna. „Ještě jsme ho nesetřásli,“ nahlásil. Potom se svezl na sedadlo a sáhl po pásu.

„Víš, že je s tebou někdy fakt kříž?“ zeptal se ho Alex.

„Se mnou si starosti nedělej,“ opáčil Colin. „Starosti si musíme dělat s tím chlapem, co nás pronásleduje.“

Ve čtvrt na devět už byli za Harrisburgem a zastavili u motorestu Howard Johnson’s. Jen co Alex před budovou s oranžovou střechou vklouzl na parkovací místo, Colin už vykukoval z auta. „Je tady. Přesně jak jsem očekával.“

Alex zahlédl bílou dodávku, jak míjí motorest a míří k čerpací stanici na druhém konci odpočívadla. Na jejím boku stálo křiklavě modrozelenými písmeny: *PRONÁJEM STĚHOVACÍCH VOZŮ. ZAŘÍZENÍ PRO JEDNOSMĚRNOU PŘEPRAVU VLASTNÍMI SILAMI!* Pak mu zmizela z dohledu.

„Tak pojď,“ pobídl Colina. „Jdeme se nasnídat.“

„Jo,“ potřásl Colin hlavou. „Rád bych věděl, jestli bude mít odvahu vejít dovnitř za námi.“

„Přijel sem jenom natankovat. Než se najíme, bude nejmíň osmdesát kilometrů před námi."

Když pak po necelé hodině opět vyšli ven, všechna parkovací místa před motorestem byla obsazená. Nový cadillac, dva volkswageny neurčitého stáří, zářivě rudý sportovní triumph, domlácený a zablácený starý buick, jejich thunderbird a zhruba desítka dalších vozidel zaparkovaná u obrubníku jako několik druhů zvířat dělících se o jeden žlab. Po vypůjčené dodávce nebylo nikde ani stopy.

„Když jsme jedli, zavolal svým šéfům," řekl Alex. „Konečně zjistil, že sleduje nesprávné lidi."

Colin se mračil. Vrazil si ruce do kapes kalhot a nepřestával se rozhlížet po parkovišti, jestli tam dodávka nestojí v nějakém rafinovaném přestrojení. Protože jestli ne, bude si muset vymyslet úplně novou hru.

Pokud šlo o Alexe, tomu to nevadilo. Byl si téměř jistý, že dokonce ani Colin hned tak nepřijde na další záminky pro odepínání bezpečnostního pásu.

Pomalu kráčeli k autu. Alex si vychutnával svěží ranní vzduch a Colin mžoural kolem sebe s nadějí, že dodávku přece jenom někde zahlédne.

Najednou prohlásil: „Vsadím se, že parkuje za motorestem." Než mu to Alex stihl zakázat, vyrazil za roh budovy, až mu na betonu hlasitě zapleskaly tenisky.

Alex si sedl do auta, nastartoval a nastavil klimatizaci o stupínek výš, aby vyfoukala dusný vzduch, který se uvnitř nashromáždil, zatímco snídali.

Než se připoutal, Colin byl zpátky. Otevřel dveře na straně spolujezdce a zatvářil se zkroušeně: „Není tam." Zavřel a zamkl, svěsil ramena, útlé ruce zkřížil na hrudi.

„Pás." Alex zařadil rychlost a vycouval.

Colin se zamručením poslechl.

Přejeli k čerpací stanici a zastavili u jednoho ze stojanů.